

коли змінюється предмет позову: характер, зміст чи спрямованість матеріально-правової вимоги? Крім того, цивільне процесуальне законодавство України використовує таке термінологічне словосполучення у повністю іншому сенсі: відповідно до ч. 6 ст. 130 ЦПК України суд у попередньому судовому засіданні «уточнює позовні вимоги ...». Як впливає із п. 9 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 12 червня 2009 р. № 5 «Про застосування норм цивільного процесуального законодавства, що регулюють провадження у справі до судового розгляду», в цьому випадку йдеться не про реалізацію позивачем його спеціальних прав, а про формування у суду суб'єктивного розуміння змісту заявлених позовних вимог шляхом з'ясування у позивача суті предмета та підстави позову.

Згідно із ч. 2 ст. 31 ЦПК України позивач має право збільшити або зменшити розмір позовних вимог протягом усього часу розгляду справи. Утім, збільшувати або зменшувати розмір позовних вимог не можна під час судових дебатів (ч. 8 ст. 193 ЦПК України). Тобто, фактично позивач може реалізувати зазначене процесуальне повноваження тільки до початку судових дебатів. І це потрібно враховувати під час розгляду і вирішення цивільної справи у суді, щоб не пропустити строк здійснення наданого законом права.

ДО ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОЇ ЗАХИЩЕНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ

Кущенко І.В., к.п.н., доцент, завідувач кафедри психології та педагогіки ННПП

Основою для самовизначення української нації, базисом для майбутнього гармонійного розвитку особистості, стабільності економіки держави на сьогодні стає формування пріоритетних соціальних інтересів та вирішення проблеми забезпечення соціальної та економічної безпеки на рівні кожного окремого громадянина, підприємства і країни в цілому. Адже у сучасних умовах сприяння загальнонаціональним інтересам держави забезпечення прав і свобод кожної окремої людини, захист її здоров'я та життя визнається одним із пріоритетних напрямів державної політики. Забезпечення захисту на національному, суспільному та індивідуальному рівні створює передумови для вирішення проблеми соціально-економічної захищеності кожної окремої особи.

Сучасна наука має багато напрацювань з даної проблематики. Про підвищений інтерес наукових кіл до різних аспектів соціально-економічної захищеності свідчить низка наукових досліджень, автори яких ставлять за мету визначення оптимальних шляхів проведення соціальних реформ і розробки інноваційних моделей соціального захисту. Ці аспекти відображено в працях таких провідних вчених, як С.І.Бандур, Д.П.Богиня, І.К.Бондар, В.М.Геєць, Г.З.Голєусова, В.М.Данок, А.М.Колот, І.С.Кравченко, В.Д.Лагутін, Е.М.Лібанова, О.Ф.Новікова, В.М.Новіков, В.В.Онкієнко, О.В.Павловська, В.М.Паламарчук, І.Л.Петрова, В.М.Петюх, В.А.Зв'яченко, А.А.Чухно.

Дослідження проблем соціальної захищеності потребує детального вивчення поняття «безпека» та змісту концепції соціальної безпеки. Залежно від рівня розвитку суспільства в поняття «безпека» вкладався різний зміст, ставились певні завдання і створювались спеціальні інститути, покликані забезпечувати безпеку особи, суспільства, держави. Безпека – це певний об'єктивний стан, що ґрунтується на відсутності загрози, який суб'єктивно відчують окремі люди чи їх групи. Під безпекою розуміють також стан без загрози, стан спокою, впевненості або «психічний чи правовий стан, при якому особа має відчуття впевненості, опори в іншій особі чи юридично врегульованій системі; протилежність загрози».

Згідно з теорією потреб Абрахама Х. Маслоу, основною потребою після фізіологічних у ієрархії є потреба безпеки. Маючи особливий психологічний та біологічний статус потреба безпеки передбачає необхідність у структурі, порядку, прав та підтримки, стабільності, опіки, звільнення від страху та хаосу. Потреба безпеки є активним та домінуючим фактором в житті працівників, а відтак стає і неодмінним фактором суспільного життя.

Вивчаючи проблему безпеки, вчені приділяють багато уваги національній, економічній, екологічній безпеці, проте рідко можна зустріти праці, присвячені розгляду питань соціальної безпеки. У найзагальнішому розумінні соціальна безпека – це стан гарантованої правової та інституційної захищеності життєво важливих соціальних інтересів людини, суспільства і держави від зовнішніх та внутрішніх загроз. При цьому значення критеріїв соціальної захищеності перебувають не нижче порогових значень, що становлять загрозу для національної безпеки країни. В свою чергу, соціальна захищеність особи – це гідний рівень забезпечення її соціальних прав, наявність ефективного механізму реалізації соціального захисту та творення умов, які забезпечують особі повноцінне життя, гарантують можливість рівноправної участі в економічному, політичному та соціальному житті суспільства. В основі соціальної захищеності лежать права людини, забезпечення політичних і громадянських свобод.

Соціальна захищеність особи складається з усіх засобів, які дана особа має у своєму розпорядженні та які вона використовує, щоб виправити нестабільну, ризиковану чи небезпечну ситуацію. А під соціальним захистом розуміємо діяльність, спрямовану на забезпечення соціальної безпеки (недопущення умов, які б призвели до неприйняттого зниження рівня життя основних верств населення та окремих соціальних груп, їх соціальної деградації).

Високий рівень соціальної захищеності означає наявність можливості для кожного задовольнити свої основні життєві потреби шляхом отримання гарантій по кожній складовій частині соціальної захищеності:

- забезпечення справедливої винагороди за працю, гарантія продуктивної та високооплачуваної зайнятості; розробка й удосконалення механізмів організації та регулювання оплати праці, підвищення конкурентоспроможності завдяки інноваційному розвитку;

- правове та організаційне забезпечення гарантій зайнятості: вдосконалення норм трудового законодавства відповідно до вітчизняних соціально-економічних стандартів і гарантій та їх узгодження з міжнародними нормами;

- розвиток соціального партнерства та соціального діалогу: посилення відповідальності сторін соціального діалогу у регулюванні соціально-трудова відносин, вдосконалення нормативно-правової бази з договірною регулювання соціальних питань;

- підвищення доступності та якості професійного навчання: забезпечення збереження, розвитку та ефективного використання професійних умінь працівника завдяки зростанню витрат на професійну підготовку, становленню економіки знань;

- забезпечення безпечних умов праці: удосконалення економічного стимулювання у сфері охорони праці.

Таким чином, виходячи із змісту соціальної захищеності працівника, робимо висновок, що окреслена проблема є досить актуальною для українського працездатного населення, а необхідність реалізації зазначених позицій потребує дієвих механізмів втручання на рівні соціальної політики держави.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ОВС УКРАЇНИ ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВА ЛЮДИНИ НА БЕЗПЕЧНИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР

Лов'як О.О., к.ю.н., с.н.с., професор кафедри цивільного права і процесу НАВС
Титко А.В., слухач магістратури НАВС

Одне із головних завдань сучасної держави - гарантування інформаційної безпеки особи, яка характеризується захищеністю її психіки та свідомості від небезпечних інформаційних впливів; маніпулювання, дезінформування, образ, спонукування до самогубства тощо.

На сьогодні не існує достатніх гарантій захисту особи від загроз, пов'язаних з порушенням інформаційної та інформаційно-психологічної безпеки особистості - неусвідомленим інформаційно-психологічним впливом, а саме: штучного щеплення їй синдрому залежності; розроблення, створення та